

bringe det frem, efter at Landstinget havde forkastet det. Det skete jo som bekendt første Gang i Maret 1876—77. For mig staar det altsaa som en høist mærkværdig Maade, hvor paa det ærede Medlem vil lette dette Lovforslags hurtige Tilendebringelse, at han vil sende det op i det andet Thing med en Tilføielse, som det ærede Medlem maa vide, at det andet Thing gjentagne Gange, saa ofte det har foreligget, har paa det Bestemteste modsat sig. Nu overhørte jeg ikke, at det ærede Medlem igaar, da han antydede de Vædringsforslag, han vilde stille, angav, at de skulde være uden Betydning for Fremtiden. Men det ærede Medlem maa forlade mig, han er ikke nogen Garanti i saa Henseende. For det Første foreligger der selvfølgelig ikke Noget om, hvorvidt dette Things Medlemmer i det Hele dele denne Betragtning, at man kan vedtage noget Saadant som dette uden al Følge for Fremtiden. Men selv om dette Things Medlemmer vare enige med det ærede Medlem deri, hvad jeg dog vil tillade mig at betvivle, er det dermed dog ingenlunde givet, at ikke selve Rjendsgjæringen bliver i sine Eftervirkninger langt stærkere end det ærede Medlems Ord, end den Garanti, det ærede Medlem yder, selv om de blev tiltraadte i dette Dieblif af samtlige Things Medlemmer. Man vil altsaa fornøstigtvis ikke kunne fortænke det andet Thing i, at det ikke paa det ærede Medlems Udsagn om Garantien vil etablere et Præcedens, som dog let kunde blive benyttet i lignende Tilfælde som dette. Jeg ser altsaa ikke rettere, end at, naar man i Virkeligheden vil effektive Bestemmelser i dette Lovforslag og vil sikre hurtig Fremme deraf, ere de af det ærede Medlem stillede Vædringsforslag begge meget uheldige, det første, fordi det gjør Loven langt mindre effektiv, end den efter Regjeringens Forslag er, og det andet, fordi det i mine Tanker ligesom gjør det umuligt, at Loven vil kunne komme hurtig til Stede. Jeg udtalte i Gaar, at jeg ikke havde nogen Tvivl om, at Landets Kommuner vare i Stand til selv at magte den Understøttelse, det der blev tilbage af nødvendig Understøttelse, naar de havde sørget for, at Arbejde kom til Stede. Jeg havde ikke nogen Tvivl i saa Henseende, men skulde der virkelig være nogen Tvivl, vil Regjeringen være meget villig til at gaa

ind paa, at der kan ydes Kommunerne en øieblikkelig Bøgehjælp, for at de kraftig kunne tage sig af Understøttelsessagen. Det kan Regjeringen saa meget billigere gjøre eller tilbyde, om jeg maa bruge dette Udtryk, som der jo i en tidligere vedtagen Lov findes en saadan Bestemmelse, nemlig en Bestemmelse om, at der kan ydes Laan til Kommuner til at yde disse Understøttelser, og man altsaa har al Grund til at antage, at en saadan Tilføining til Loven ikke vil skabe dens meget hurtige Fremme Bøffeligheder. Vil det ærede Medlem eller Andre derimod indvende: Ja, men et Laan skal jo betales tilbage, og en Kommune vil være ængstelig for at paadrage sig et Laan under de nuværende for Kommunens Bøvere trykkende Forhold, skulde man ville gjøre den Indvending imod, at Statens øieblikkelige Understøttelse til Kommunen gives denne Karakter, vil jeg kun sige, at Spørgsmaalet om, hvorvidt saadanne Laan helt eller delvis skulle eftergives, kunde jo forbeholdes til en senere rolig Drøftelse paa en Tid, da der ikke var samme Pres paa at faae Loven frem og undgaa Uenighedsspørgsmaal. Det vilde være saa meget heldigere, som der sandhylligtvis gennem denne Lovgivning vilde fremkomme Oplysninger, gennem hvilke man kunde komme til Kundskab om, hvor vidt virkelig Kommunerne vare trængende til Hjælp eller ikke, og derved have et betydeligt Materiale til Bedømmelsen af, hvilke Kommuner og hvorvidt Kommunerne overhovedet trængte til et direkte Tilskud af Statskassen, Noget, man aldeles ikke veed i dette Dieblif. Skal det ærede Medlems Forslag læses saaledes, at denne Bemyndigelse for Regjeringen er et „skal“, er der ikke Tvivl om, at enhver Kommune i Landet vil hurtigst muligt indsende sin Begjæring om at faae Penge, thi hvem siger egentlig Nei til en Gave, naar den bydes paa den Maade? Jeg anser det altsaa for givet, at dersom Forsaaelsen skal være denne, dersom det ærede Medlems endelige Udformning af Bestemmelsen muligvis bliver den, at Laanene skulle gives uden Kritik, blot paa Begjæring, med 50 Ore pr. Individ i Kommunen, da bliver hele Bestemmelsen ganske ensbetydende med en Udbetaling af Statskassen af 50 Ore pr. Individ i Landet. Jeg vil formene, at 1 Mill. anvendt paa den Maade bliver i Virkeligheden langt mindre virksom til Understøttelse, end dersom